

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **Svaz chovatelů ovčí a koz z.s.**, IČO: 63109859,
bytem Ptašínského 308/5, Ponava, Brno

zastoupeného Mgr. Filipem Záděrou, Ph.D., advokátem
sídlem Slezská 949/32, Praha 2

proti

žalované: **Česká plemenářská inspekce**
sídlem Slezská 100/7, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 4. 2017, čj. 2732/2017-ČPI

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí ředitelky České plemenářské inspekce (dále též „žalovaná“) ze dne 18. 4. 2017, čj. 2732/2017-ČPI (dále též „Napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla podle ustanovení § 25 odst. 6 zákona č. 154/2000 Sb., o šlechtění, plemenitbě a evidenci hospodářských zvířat a o změně některých souvisejících zákonů (plemenářský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen **„plemenářský zákon“**), námitku žalobce proti rozhodnutí žalované o uložení opatření k odstranění nedostatků a jejich příčin (dále jen **„Opatření“** či **„Prvostupňové rozhodnutí“**) vydanému k protokolu o kontrole ze dne 6. 4. 2017, čj. 209/2017-ČPI (dále jen **„Protokol“**).

2. Žalovaná Opatřením žalobci uložila, aby jako kontrolovaná osoba (i.) nahlásil na Ministerstvo zemědělství sedm v něm jmenovitě uvedených osob provádějících testování a posuzování mléčné užitkovosti koz a doložil jejich odbornou způsobilost a (ii.) doložil odbornou způsobilost jmenovitě v něm uvedených 157 osob provádějících testování a posuzování mléčné užitkovosti koz.
3. Žalovaná nesouhlasila se závěrem žalobce, že osoby uvedené v Opatření nemusely jako osoby vykonávající dle žalobce pouze dílčí činnosti při testování a posuzování v chovech nebo testačních zařízeních, spočívající v odběru vzorku a jeho odeslání poštou, prokazovat svou odbornou způsobilost, když takovou odbornou způsobilost prokazovali již odborní garanti žalobce, čili šlechtitelé, kteří nad takto použitými osobami vykonávali náležitý dohled.
4. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 19. 4. 2017.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

5. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí stručně rekapitulovala předchozí průběh kontroly u žalobce, přičemž shrnula, že žalovaná zjistila porušení ustanovení § 7 odst. 1, § 7 odst. 3 písm. b), § 30 a § 32 plemenářského zákona.
6. K námitce žalobce, že požadavky § 7 odst. 2 a § 30 plemenářského zákona dodržel, neboť prováděl kontrolu užitkovosti pomocí osob, jejichž odbornou způsobilost řádně doložil a žalované rovněž předložil aktuální seznam všech těchto osob, žalovaná na základě kontrolního zjištění uvedla, že žalobce v roce 2016 zapojil jako oprávněná osoba podle plemenářského zákona do testování a posuzování mléčné užitkovosti koz celkem 216 chovatelů. Zároveň žalovaná konstatovala, že (i.) pět chovatelů provádělo v roce 2016 testování a posuzování mléčné užitkovosti koz na svém hospodářství, avšak tito chovatelé nebyli zapsáni v seznamech osob, zajišťujících testování a posuzování mléčné užitkovosti koz nahlášených na Ministerstvu zemědělství a nebyla doložena ani jejich odborná způsobilost, (ii.) 138 chovatelů provádělo v roce 2016 testování a posuzování mléčné užitkovosti koz na svém hospodářství, přičemž byli zapsáni v seznamech osob, zajišťujících testování a posuzování mléčné užitkovosti koz nahlášených na Ministerstvu zemědělství jako vzorkaři, ale nebyla doložena jejich odborná způsobilost, a (iii.) u 36 chovatelů prováděla v roce 2016 testování a posuzování mléčné užitkovosti koz jiná osoba zapsaná v seznamech osob, zajišťujících testování a posuzování mléčné užitkovosti koz nahlášených na Ministerstvu zemědělství jako vzorkař, přičemž ovšem nebyla doložena jejich odborná způsobilost. Tím podle názoru žalované žalobce jako kontrolovaná osoba porušil ustanovení § 7 odst. 2 plemenářského zákona tak, že nedoložil odbornou způsobilost osob provádějících testování a posuzování v chovech nebo testačních zařízeních, a ustanovení § 30 odst. 2 plemenářského zákona tím, že neprokázal odbornou způsobilost osob provádějících testování a posuzování v chovech nebo testačních zařízeních dosažením alespoň středního vzdělání s maturitní zkouškou v některém zemědělském oboru nebo v

oboru se zaměřením na zemědělství anebo v oboru veterinářství a veterinární prevence nebo nedoložil, že tyto osoby v příslušném oboru vykonávaly praxi nejméně po dobu 5 let, čímž porušil ustanovení § 30 odst. 4 plemenářského zákona.

7. Žalovaná nesouhlasila ani s námitkou, v níž žalobce s odkazem na jím předložené externí odborné stanovisko rozporoval takový výklad plemenářského zákona provedený ze strany žalované, že v rámci kontroly užitečnosti použité osoby (čili kontrolní důvěrníci, vzorkaři), které vykonávaly pouze dílčí činnosti jako odběr vzorku a jeho odeslání poštou, musely dokládat, resp. splňovat požadavky na odbornost kladené ustanovením § 30 plemenářského zákona, když tyto požadavky splňovali odborní garanti, resp. šlechtitelé, jako osoby odborně způsobilé ve smyslu ust. § 5 plemenářského zákona, které nad použitými osobami v rámci zavedených kontrolních mechanismů vykonávaly náležitý dohled. Žalovaná k tomu uvedla, že při kontrole měla žalobcem předložené aktualizace seznamů k dispozici, ale byla nucena konstatovat porušení plemenářského zákona, neboť vzala v potaz teleologický výklad ustanovení § 7 odst. 2 plemenářského zákona, ze kterého vyplývalo, že testování a posuzování musely v jednotlivých chovech nebo testačních zařízeních zajišťovat oprávněné osoby pouze prostřednictvím osob odborně způsobilých, které byly testování nebo posuzování osobně přítomny. Testování a posuzování byly navíc podle žalované natolik specifické činnosti, že nestačilo pouhé proškolení použité osoby osobou odborně způsobilou jakožto odborným garantem, který měl potřebné vzdělání v zemědělském oboru. Podle závěru žalované tak osoba použitá a odborný garant splývali do jedné fyzické osoby. Žalovaná k tomu navíc podotkla, že žalobce vykonával veřejnou správu, která byla z podstaty věci hierarchizovaná, tj. musel existovat správní orgán v nadřazené pozici vůči adresátovi konaných správních úkonů. V daném případě tedy chovatel postavený do pozice použité osoby nemohl sám vůči sobě vykonávat činnost orgánu veřejné správy, čili nemohl být sám sobě nadřazeným orgánem veřejné správy a zároveň jejím adresátem.
8. Žalovaná odmítla rovněž námitku, že žalobce postupoval zcela v souladu se šlechtitelským programem schváleným Ministerstvem zemědělství, včetně metod zajišťování mléčné užitečnosti ET a AT, když v případě metody ET dle pravidel International Committee for Animal Recording (ICAR) zjišťovala údaje buď oprávněná osoba, nebo sám chovatel, na kterého nebyly kladeny žádné požadavky stran odborné způsobilosti. Žalovaná této námitce kontrovala tím, že kontrolní zjištění Protokolu nekonstatovalo porušení šlechtitelského programu kontrolované osoby schváleného Ministerstvem zemědělství, přičemž plemenářský zákon požíval vyšší právní síly než metodika ICAR.
9. K poslední odvolací námitce, kterou žalobce poukazoval na to, že uložená opatření k Protokolu byla v rozporu s plemenářským zákonem, žalovaná oponovala tím, že při kontrole postupovala podle zákona č. 255/2012 Sb., zákona o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), a dle plemenářského zákona. Ze skutečností uvedených v Protokolu podle žalované vyplývalo, že žalobce porušil ustanovení § 7 odst. 2 plemenářského zákona tím, že nedoložil odbornou způsobilost osob provádějících testování a posuzování v chovech nebo testačních zařízeních, ustanovení § 7 odst. 3 písm. d) plemenářského zákona, v návaznosti na ustanovení § 9, část C přílohy č. 4 vyhlášky č. 448/2006 Sb., když nepředával pověřené osobě správné a úplné záznamy zjištěné při testování a posuzování ovcí a koz, ustanovení § 30 odst. 2 plemenářského zákona tím, že neprokázal odbornou způsobilost osob provádějících testování a posuzování v chovech nebo testačních zařízeních dosažením alespoň středního vzdělání s maturitní zkouškou v

některém zemědělském oboru nebo v oboru se zaměřením na zemědělství anebo v oboru veterinářství a veterinární prevence nebo nedoložil, že tyto osoby v příslušném oboru vykonávaly praxi nejméně po dobu 5 let, čímž žalobce porušil ustanovení § 30 odst. 4 plemenářského zákona, a ustanovení § 32 plemenářského zákona a z něho vyplývající ohlašovací povinnost tím, že do jednoho měsíce nenahlásil změny osob provádějících testování a posuzování mléčné užitkovosti koz. Žalovaná doplnila, že žalobcem při testování získaná data sloužila jako podklad pro odhad plemenné hodnoty, který určoval genetické založení zvířete, a byla základním parametrem šlechtitelského procesu. Přesnost a správnost odhadu plemenné hodnoty byla přitom podle žalované přímo závislá právě na objektivním a pečlivém provádění kontroly mléčné užitkovosti v souladu s platnou legislativou. Opatření k odstranění nedostatků a jejich příčin, kterým žalovaná uložila žalobci nahlásit na Ministerstvo zemědělství v opatření uvedené osoby provádějící testování a posuzování mléčné užitkovosti koz, doložit jejich odbornou způsobilost a doložit odbornou způsobilost v Opatření uvedených osob, provádějící testování a posuzování mléčné užitkovosti koz, pak podle žalované návazně konstatovalo porušení ustanovení § 7 odst. 2, § 7 odst. 3 písm. d), § 30 a § 32 plemenářského zákona, přičemž Opatření bylo uloženo v souladu s § 24 odst. 3 písm. c) plemenářského zákona tak, že žalovaná jím stanovila žalobci termín ke splnění uložených opatření na 1 měsíc od doručení Opatření.

III. Žaloba

10. Žalobce v podané žalobě nejprve stručně představil předmět své činnosti a shrnul předchozí průběh řízení, aby následně v obecné rovině předeslal, že vydáním Napadeného rozhodnutí byl zkrácen na svých veřejných subjektivních právech, neboť jím byly žalobci stanoveny povinnosti nad rámec zákona, a byl jím omezen výkon působnosti, resp. předmět činnosti žalobce jako uznaného chovatelského sdružení, a to v rozporu s právními předpisy, čímž byly žalovanou rovněž narušeny zavedené procesy kontroly užitkovosti koz a ohroženo zachování dosavadní genetické rozmanitosti koz.
11. V první řadě žalobce brojil proti závěru žalované a trval na tom, že svým jednáním neporušil žádné ustanovení plemenářského zákona. Podle žalobce totiž obecně platilo, že v rámci své činnosti mohl využívat jako kterákoliv právnická či fyzická osoba jako podnikatel, či jinak hospodářsky činná osoba, práce i jiné činnosti dalších fyzických osob, které k němu byly v podřízeném postavení za situace, když bylo lze tyto osoby z právního hlediska označovat jako tzv. použité osoby nebo též jako pomocníky či příručí. Prostřednictvím těchto osob tedy žalobce jako fiktivní osoba naplňoval svůj účel. Takovými použitými osobami byly podle žalobce typicky zaměstnanci nebo příkazníci, zmocněnci, prokuristé, nebo i osoby, které jednaly podle pokynů podnikatele a na jeho účet z jiných důvodů, např. rodinní příslušníci. Navenek podle žalobce přitom platilo, že tyto osoby byly jednak oprávněny za žalobce ke všem jednáním, ke kterým při jejich činnosti obvykle docházelo v poloze zákonného zastoupení, a jednak, že jejich protiprávní činy soukromoprávní povahy v rámci výkonu předmětné činnosti se přičítaly žalobci jako právnické osobě, tj. žalobce vždy odpovídal za škodu způsobenou takovou použitou osobou. Použité osoby podle žalobce nemusely splňovat kritéria jako žalobce, jinak by podle žalobce mohl *de facto* nabýt jakýkoliv vztah takových osob konkurenční povahy, resp. by z povahy věci v běžném tržním prostředí zřejmě vůbec nevznikl, a žalobce by tak neměl kým takovou svoji činnost realizovat. Kritéria plemenářského zákona ohledně odborně způsobilých osob proto podle žalobce dostatečně splňovali odborní garanti odlišní

od použitých osob, které je splňovat nemusely. Zajištěním odborných garantů žalobce naplnil dikci ustanovení § 30 plemenářského zákona, čili nemusel u jím použitých osob dokládat, resp. splňovat, požadavky na odbornost, přičemž postačovalo, pokud uvedené požadavky splňovali odborní garanti, resp. osoby odborně způsobilé ve smyslu ust. § 5 plemenářského zákona, které vykonávaly nad použitými osobami jako vzorkaři a kontrolními důvěrníky dohled. Žalobce v této souvislosti uzavřel, že prováděl řádnou kontrolu činnosti použitých osob tak, aby tato jejich dílčí činnost v rámci kontroly mléčné užitkovosti podle své povahy odpovídala hlediskům odbornosti předvídaným plemenářským zákonem, a odpovídal také za tuto jejich činnost navenek.

12. Dalšími žalobními námitkami žalobce v Napadeném rozhodnutí rozporoval jako nemající oporu v zákoně tvrzení žalované o tom, že se na straně žalobce jednalo o výkon veřejné správy a že nepřesnost a nesprávnost odhadu plemenné hodnoty byla přímo závislá na objektivním a pečlivém provádění kontroly mléčné užitkovosti v souladu s platnou legislativou. V případě kontroly mléčné užitkovosti se podle žalobce rozhodně nejednalo o výkon veřejné správy žalobcem, když tento nevystupoval jako orgán veřejné správy a jen sbíral vzorky. Navíc plemenářský zákon ani nestanovil žádná kritéria pro objektivnost sběru vzorků, žalovaná v tomto směru šla podle žalobce nad rámec účelu plemenářského zákona. V této souvislosti žalobce bez dalšího oponoval tvrzení žalované v Napadeném rozhodnutí o tom, že přesnost a správnost odhadu plemenné hodnoty byla přímo závislá právě na objektivním a pečlivém provádění kontroly mléčné užitkovosti v souladu s platnou legislativou. V konečném důsledku to byli dle žalobce předmětní chovatelé koz, kteří mohli před odběrem vzorků výsledek měření zásadním způsobem ovlivnit. Žalobce tedy uvedl, že objektivitu měření nebylo možné *de facto* nastavit, přičemž postup žalobce nebylo možno považovat za neobjektivní, resp. odporující účelu plemenářského zákona.

IV. Vyjádření žalované a replika žalobce

13. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 16. 8. 2017 setrvala na závěrech uvedených v Napadeném rozhodnutí. Předem samotného vyjádření k žalobním námitkám v obecné rovině k žalobě uvedla, že činnost kontroly testování a posuzování mléčné užitkovosti koz představovala činnost sloužící jako podklad pro odhad plemenné hodnoty, který určoval genetické založení zvířete a byl základním parametrem šlechtitelského procesu. I proto objektivně a pečlivě provedené kontroly mléčné užitkovosti předurčovaly přesnost a správnost odhadu plemenné hodnoty zvířat. Žalovaná dále zdůraznila veřejný zájem na dodržování systému testování a posuzování mléčné užitkovosti koz, k jehož provádění byl žalobce uznáním Ministerstva zemědělství pověřen s tím, že nedodržování stanovených pravidel mohlo vést ke snížení důvěryhodnosti odhadu plemenných hodnot plemenných zvířat uváděných do oběhu v České republice, při vývozu do Evropské unie i mimo ni, čímž mohlo dojít ke zpochybnění celého národního šlechtitelského procesu orgány Evropské unie s možnými následnými restrikcemi spočívajícími v omezení, či zákazu obchodování se zvířaty.
14. K zásadní námitce žalobce žalovaná deklarovala, že se při posuzování zákonnosti jednání žalobce vycházela při výkladu ze smyslu a účelu plemenářského zákona, dle kterého pro žalobce z ustanovení § 7 odst. 2 plemenářského zákona vyplývalo, že testování a posuzování musely v jednotlivých chovech nebo testačních zařízeních zajišťovat oprávněné osoby pouze prostřednictvím osob odborně způsobilých, které byly testování nebo posuzování osobně přítomny. Testování a posuzování přitom podle žalované představovaly natolik specifické činnosti, že pro jejich výkon nepostačovalo pouhé

proškolení použité osoby osobou odborně
způsobilou jakožto odborným garantem s potřebným vzděláním v zemědělském oboru.

15. Žalovaná opětovně podotkla, že žalobce jako osoba oprávněná k provádění kontroly testování a posuzování mléčné užitkovosti koz vykonával veřejnou správu v důsledku uznání žalobce stran Ministerstva zemědělství, proto bylo třeba na činnost žalobce, spočívající v testování a posuzování mléčné užitkovosti koz, nahlížet jako na výkon veřejné správy. Ten pak byl z podstaty věci hierarchizovaný, tj. chovatel v pozici žalobcem použité osoby nemohl sám vůči sobě vykonávat činnost orgánu veřejné správy, a tak nebylo možné, aby jedna a táž osoba chovatele byla zároveň sama sobě nadřazeným orgánem veřejné správy a zároveň adresátem správních úkonů. Žalovaná žalobci zároveň oponovala s tím, že Napadeným rozhodnutím nemohlo být zasaženo do veřejného subjektivního práva žalobce jako uznaného chovatelského sdružení a oprávněné osoby, a to z důvodu, který již konstatoval Městský soud v Praze ve svém usnesení ze dne 2. 8. 2017, čj. 10A 110/2017 - 44, v němž se zabýval přiznáním odkladného účinku žalobě podané žalobcem.
16. Žalobce na vyjádření žalované reagoval dne 29. 5. 2018 replikou, v níž se nejprve opakovaně ohradil, že neporušoval „*žádné ustanovení plemenářského zákona, který v záležitostech šlechtění a plemenitby ovcí a koz představuje veřejný zájem*“, ani při provádění kontroly mléčné užitkovosti nejednal v rozporu s účelem plemenářského zákona. Žalobce zdůraznil, že předmětem sporu s žalovanou byl výklad § 7 odst. 2 plemenářského zákona a navazujícího ustanovení § 30 plemenářského zákona obsahujícího konkrétní požadavky na odbornou způsobilost. Žalobce setrval v názoru, že takto uvedená ustanovení žalobci jako oprávněné osobě neukládala, aby všechny fyzické osoby, které použil k výkonu dílčích činností spojených s procesem provádění kontroly mléčné užitkovosti, jako byl např. odběr vzorků či jejich odesílání poštou, splňovaly kritéria odborné způsobilosti vyjmenovaná v § 30 plemenářského zákona. Žalobce měl za to, že uvedená ustanovení mu pouze ukládala, aby měl zajištěny osoby odborně způsobilé, což splňoval prostřednictvím odborných garantů, resp. šlechtitelů, jako osob odborně způsobilých, které rovněž vykonávaly náležitý dohled nad použitými osobami v rámci zavedených kontrolních mechanismů. Odborná způsobilost šlechtitelů byla přitom žalobcem řádně doložena a úplný seznam šlechtitelů byl žalované řádně poskytnut. Žalobce uzavřel, že žalovaná uvedená ustanovení plemenářského zákona vyložila pomocí gramatického nebo účelového výkladu nesprávně tak, že všechny osoby, které se účastnily na kontrole mléčné užitkovosti, musely splňovat kritéria odborné způsobilosti vyjmenovaná v § 30 plemenářského zákona a v návaznosti na to musela být žalobcem splněna ohlašovací povinnost uvedená v § 32 plemenářského zákona. Žalobce v této souvislosti také podotkl, že nemůže obstát výklad žalované, že pouze požadavek na odbornou způsobilost všech použitých osob by vedl k objektivnímu a pečlivému provádění kontroly mléčné užitkovosti v souladu s platnou legislativou, neboť plemenářský zákon obecně nezakazoval samotným chovatelům, pokud splňovali požadavky odborné způsobilosti, aby se podíleli na kontrole mléčné užitkovosti jako dílčí zpracovatelé nebo šlechtitelé vlastního chovu; plemenářský zákon tak dle žalobce nesledoval účel objektivního získání vzorků k provedení kontroly mléčné užitkovosti. Nadto podle názoru žalobce plemenářský zákon požadavky na odbornou způsobilost formuloval obecně tak, že je primárně vázal na vzdělání v některém zemědělském oboru nebo v oboru se zaměřením na zemědělství, čili se ani nemuselo jednat o odborníka v oblasti provádění kontroly mléčné užitkovosti, ani nemuselo jít o odborníka se vzděláním týkajícím se chovu zvířat vůbec, proto nebylo lze

výkladem dovozovat, že tímto požadavkem byla primárně sledována s tím související pečlivost. Žalobce konečně jako výkladově neopodstatněné označil tvrzení žalované, že se jednalo o „...*natolik specifické činnosti, pro jejichž výkon nestačí pouhé proškolení použité osoby...*“, a že by použitá osoba a odborný garant (šlechtitel) co do odborných požadavků měli spadat v jednu osobu.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (jejich souhlas byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou presumován). Soud nenařídil jednání ani k provedení žalobcem navržených důkazů, neboť tvoří součást správního spisu, z něhož soud při přezkumu zákonnosti žalobou Napadeného rozhodnutí vyšel.
18. Soud nejprve připomíná, že žalobce v rámci podané žaloby žádal soud o přiznání odkladného účinku žalobě, přičemž soud svým usnesením ze dne 2. 8. 2017, čj. 10 A 110/2017 - 44, podané žalobě odkladný účinek nepřiznal.
19. Městský soud v Praze se nejprve zabýval otázkou, zdali je žaloba směřující proti Napadenému rozhodnutí žalované vůbec ve správním soudnictví věcně projednatelná. Především tak soud zkoumal, jestli jsou v předmětném případě dány podmínky řízení, případně jestli Napadené rozhodnutí nemá povahu rozhodnutí kompetenčně vyloučeného ze soudního přezkumu.
20. Soud připomíná, že podle § 24 odst. 3 písm. c) plemenářského zákona žalovaná „*zjišťuje příčiny nedostatků a osoby za ně odpovědné a ukládá opatření k odstranění těchto nedostatků a jejich příčin, včetně termínu pro jejich odstranění*“.
21. Podle § 25 odst. 8 plemenářského zákona platí, že „*při ukládání opatření podle § 24 odst. 3 písm. c) postupuje inspekce a podle § 24 odst. 6 písm. c) postupují inspekce a orgány veterinárního dozoru obdobně podle odstavce 6*“. Z odst. 6 tohoto ustanovení se přitom podává, že „*při ukládání zvláštních opatření podle odstavce 3 zaměstnanci inspekce nebo orgánů veterinárního dozoru oznámí kontrolované osobě uložení tohoto zvláštního opatření a neprodleně o jeho uložení učiní písemný zápis. Nesouhlasí-li kontrolovaná osoba s uloženým zvláštním opatřením, může nejpozději do 3 pracovních dnů ode dne oznámení podat proti jeho uložení námitky; podané námitky nemají odkladný účinek. O podaných námitkách rozhodne ředitel inspekce nebo orgánu veterinárního dozoru ve lhůtě nejpozději do 3 pracovních dnů ode dne doručení námitek a v uvedené lhůtě s rozhodnutím seznámí kontrolovanou osobu; rozhodnutí ředitele je konečné. Tím není dotčeno právo kontrolované osoby uplatnit přezkoumání soudní cestou.*“ (v předmětném ustanovení je přitom v poznámce pod čarou odkazováno na s. ř. s.).
22. Dle § 65 odst. 1 s. ř. s. se lze žalobou proti rozhodnutí správního orgánu domáhat zrušení takového úkonu správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce, pro něž zároveň citované zákonné ustanovení zavádí legislativní zkratku „rozhodnutí“.

23. Za takové rozhodnutí ustálená rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu zásadně nepovažuje rozhodnutí o námitkách proti zjištění uvedenému v protokolu o kontrole, protože dovozuje, že taková rozhodnutí nejsou zásadně samostatně soudně přezkoumatelná žalobami dle soudního řádu správního. Nejvyšší správní soud v tomto směru ve svém rozsudku ze dne 12. 8. 2015, čj. 3 As 182/2014 - 34, dovodil, že „(v) projednávané věci postupoval stěžovatel vůči žalobci podle zákona o státní kontrole, o kontrolních zjištěních vyhotovil protokol, jehož součástí byla podle § 40 zákona o ochraně osobních údajů i opatření k nápravě. Proces kontroly podle zákona o státní kontrole (a nyní podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole) sám o sobě nemá charakter správního řízení, které by směřovalo k vydání správního rozhodnutí (čímž není vyloučeno, že se kontrolní protokol posléze stane podkladem pro zahájení správního řízení o uložení sankce za porušení povinnosti, jak tomu nakonec bylo i v projednávané věci) a žádný z uvedených zákonů o kontrole také sám nemá žádné ustanovení o opatřeních k nápravě, ale hovoří vždy jen o uvedení nedostatků a označení právních předpisů, které byly porušeny. Do práv a povinností kontrolovaných subjektů tak samotný protokol o kontrole nijak nezasahuje.“ Také podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, čj. 6 Afs 194/2016 - 30, lze i v návaznosti na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2008, čj. 8 Afs 152/2006 - 144, dovozovat, že „(z)amítnutí námitek kontrolovaného subjektu má pouze ten následek, že se nemění závěr kontrolního protokolu. Za rozhodnutí zasahující do práv stěžovatele lze v daném případě považovat až takové rozhodnutí, jímž mu byla uložena konkrétní povinnost. Do práv a povinností kontrolovaného subjektu může být zasazeno vždy až v souvislosti s navazujícím řízením, typicky ve správním řízení o správním deliktu.“ Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 16. 6. 2009, čj. 9 As 28/2009 - 30, „[r]ozhodnutí o námitkách proti obsahu protokolu tak je možno považovat spíše za podklad, na jehož základě může správní orgán o právech a povinnostech stěžovatele rozhodovat ve správním řízení. Teprve v něm může být vydáno meritorní rozhodnutí s dopady do hmotných práv účastníka, proti němuž je žaloba ve správním soudnictví přípustná“.
24. Soud však nepřehlédl, že podle judikatorních závěrů Nejvyššího správního soudu „nelze přistupovat stejným způsobem k případu, kdy je v kontrolním protokolu ukládána kontrolovanému subjektu nějaká povinnost, jako k případu, kdy protokol obsahuje toliko skutková zjištění plynoucí z provedené kontroly“ (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, čj. 2 As 90/2011 - 42, nebo též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 9. 2018, čj. 4 As 105/2018 - 36). V rozsudku ze dne 29. 5. 2014, čj. 5 As 152/2012 - 43, Nejvyšší správní soud v této souvislosti uzavřel, že „...soudní přezkum rozhodnutí o námitkách dle § 18 zákona o státní kontrole Nejvyšší správní soud připouští v případech, ...kdy bylo kontrolním protokolem kontrolované osobě přímo uloženo i konkrétní opatření (k nápravě), resp. byla v rámci protokolu přímo uložena kontrolované osobě povinnost, přičemž oprávnění k uložení takové povinnosti vyplývalo v souvislosti s prováděním kontroly pro kontrolní orgán ze zvláštního právního předpisu“. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, čj. 1 As 13/2006 - 90, „(u)loží-li inspektor Úřadu pro ochranu osobních údajů v rámci kontroly nad dodržováním povinností stanovených zákonem při zpracování osobních údajů [§ 29 odst. 1 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů] opatření k nápravě (§ 40 téhož zákona), jde o správní rozhodnutí podřízené soudnímu přezkumu.“
25. Vycházejí z výše uvedených judikatorních východisek, dospěl Městský soud v Praze k závěru, že Napadené rozhodnutí, kterým byla zamítnuta námitka proti Opatření, není ze soudního přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl.

s. ř. s. vyloučeno. Soud považoval za klíčové, že žalobci byla rozhodnutím o uložení opatření k odstranění nedostatků a jejich příčin vydaným k Protokolu uložena konkrétní právní povinnost, aby jako kontrolovaná osoba (i.) nahlásil na Ministerstvo zemědělství sedm v něm jmenovitě uvedených osob provádějících testování a posuzování mléčné užitkovosti koz a doložil jejich odbornou způsobilost a (ii.) doložil odbornou způsobilost jmenovitě v něm uvedených 157 osob provádějících testování a posuzování mléčné užitkovosti koz. Žalovaná tuto povinnost žalobci (v souladu ve světle shora citovaných závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 152/2012 - 43) uložila podle zvláštního právního předpisu, konkrétně podle ustanovení § 24 odst. 3 písm. c) plemenářského zákona, dle kterého žalovaná „zjišťuje příčiny nedostatků a osoby za ně odpovědné a ukládá opatření k odstranění těchto nedostatků a jejich příčin, včetně termínu pro jejich odstranění“. Jak bylo uvedeno výše, Napadeným rozhodnutím byla podle § 25 odst. 6 námitka proti Opatření zamítnuta. Dle soudu nebylo lze předpokládat, že by v projednávané věci mohlo být do veřejných subjektivních práv žalobce zasaženo výhradně teprve v souvislosti s ukončením eventuálního navazujícího správního řízení o případném přestupku žalobce. Soud pak mimo výše uvedené rovněž nepřehlédl, že ustanovení § 25 odst. 6 ve spojení s § 25 odst. 8 a § 24 odst. 3 písm. c) plemenářského zákona soudní přezkoumatelnost rozhodnutí o uložení opatření k odstranění nedostatků a jejich příčin v řízení vedeném podle s. ř. s. výslovně předpokládá.

26. Soud proto uzavřel, že Napadené rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu, a přistoupil k meritornímu posouzení věci.
27. Jak vyplývá z výše uvedeného, mezi účastníky bylo především sporné, zda osoby, které žalobce jako oprávněná osoba používal k výkonu dílčích činností při testování a posuzování v chovech nebo testačních zařízeních, spočívajících v odběru vzorku a jeho odeslání poštou, byly povinny prokazovat svou odbornou způsobilost podle § 7 odst. 2 a § 30 plemenářského zákona, za situace, kdy tyto osoby podle žalobní argumentace podléhaly náležitému dohledu odborných garantů žalobce, čili šlechtitelů, kteří takovou odbornou způsobilostí disponovali.
28. Soud především zdůrazňuje, že žalobce v podané žalobě nikterak nezpochybňoval, že jako oprávněná osoba skutečně používal osoby uvedené v Opatření k výkonu činností v oblasti kontroly užitkovosti, resp. testování a posuzování v chovech a testačních zařízeních, tedy nezpochybňoval přičitatelnost aktivity těchto osob jemu samému jako oprávněné osobě. Žalobce rovněž v rámci své žalobní argumentace ani posléze v podané replice nečinil sporným, že tyto činnosti vykonávané těmito použitými osobami skutečně spadaly pod obsah a rozsah pojmu použitého v § 7 odst. 2 plemenářského zákona, tj. pod testování a posuzování v chovech nebo v testačních zařízeních.
29. Soud proto mohl rovnou přistoupit k posouzení důvodnosti samého jádra žalobní argumentace, tj. posouzení námítky, dle níž žalobce mohl pro testování a posuzování mléčné užitkovosti koz použít k dílčí činností včetně odběru vzorků jakýchkoliv osob, přičemž nebylo nutné, aby tyto osoby disponovaly odbornou způsobilostí samy o sobě, když nad nimi vykonávaly dohled řádně odborně způsobilé osoby šlechtitelů (oborných garantů).
30. Soud podotýká, že podle § 2 odst. 1 písm. j) plemenářského zákona je oprávněnou osobou právnická nebo fyzická osoba, která je podnikatelem, které Ministerstvo zemědělství udělilo souhlas k výkonu některých odborných činností podle § 3.

31. Z ustanovení § 3 odst. 1 věty první plemenářského zákona vyplývá, že „(m)inisterstvo udělí souhlas k výkonu odborných činností uvedených v § 7, § 11 odst. 4, § 12 a 17, jestliže žadatel splňuje podmínky stanovené pro jejich výkon v těchto ustanoveních.“
32. Z § 7 odst. 2 plemenářského zákona se podává, že „testování a posuzování zajišťují v chovech nebo v testačních zařízeních oprávněné osoby, pokud k tomu mají zajištěny osoby odborně způsobilé podle § 30 a technické vybavení v rozsahu stanoveném vyhláškou.“
33. Z § 30 odst. 2 a 4 plemenářského zákona plyne, že osoba uvedená v § 7 odst. 2 se považuje za odborně způsobilou, pokud dosáhla alespoň středního vzdělání s maturitní zkouškou v některém zemědělském oboru nebo v oboru se zaměřením na zemědělství anebo v oboru veterinářství a veterinární prevence; tuto skutečnost je povinna doložit vysvědčením o maturitní zkoušce, případně jiným dokladem o ukončení vzdělání; za takovou osobu odborně způsobilou se přitom považuje rovněž osoba uvedená v odstavci 2 nebo 3, která nedosáhla předepsaného středoškolského vzdělání, pokud prokáže, že v příslušném oboru vykonávala praxi nejméně po dobu 5 let.
34. Ustanovení § 32 plemenářského zákona stanoví, že „(u)znaná chovatelská sdružení, chovatelské podniky prasat, oprávněné osoby, určená osoba a pověřená osoba jsou povinny nejpozději do 1 měsíce ohlásit ministerstvu veškeré změny skutečností uvedených v rozhodnutí o udělení souhlasu, o uznání chovatelského sdružení, o uznání osoby uvedené v § 6 odst. 1 jako chovatelského podniku prasat, v rozhodnutí o určení a v pověření osoby shromažďováním a zpracováváním údajů v informačním systému ústřední evidence anebo změny ve výkonu činnosti.“
35. Jak bylo uvedeno výše, žalobce v podané žalobě nijak nezpochybňoval, že činnosti vykonávané jím použitými osobami, jejichž jednání je mu přičitatelné (srov. výše), spadaly pod množinu činností při testování a posuzování mléčné užitkovosti koz, tedy pod činnosti uvedené v § 7 odst. 2 plemenářského zákona. Svou procesní obranu mířil tím směrem, že tyto osoby nemusely pro výkon těchto dílčích činností (např. odběr a zasílání vzorků poštou) vykazovat odbornou kvalifikaci podle § 30 odst. 2 zákona, neboť podléhaly odbornému dohledu odborných garantů žalobce, šlechtitelů, kteří takovou odbornou způsobilostí disponovali.
36. Soud této argumentaci, která nemá oporu ve výkladu naposledy uvedených ustanoveních plemenářského zákona, nepřisvědčil a z níže podrobněji popsanych důvodů se ztotožnil se závěry žalované.
37. Soud podotýká, že ustanovení § 7 odst. 2 ve spojení s § 30 odst. 2 plemenářského zákona jednoznačně požaduje, aby veškeré činnosti spadající pod testování a posuzování v chovech a testačních zařízeních oprávněná osoba vykonávala výhradně prostřednictvím odborně způsobilých osob. Ustanovení nerozlišuje, zda je třeba odborně kvalifikovanými osobami vykonávat jen některé činnosti při testování a posuzování mléčné užitkovosti koz. Jinak řečeno, relevantní ustanovení plemenářského zákona neposkytují oporu pro závěr, že by snad některé činnosti formálně i materiálně spadající pod testování a posuzování v chovech a testačních zařízeních mohla oprávněná osoba zajišťovat prostřednictvím jiných osob bez omezení. Jak bylo opakovaně zdůrazněno, žalobce nečinil sporným, že činnosti vykonávané žalovanou identifikovanými osobami skutečně pod činnosti dle § 7 odst. 2 plemenářského zákona spadaly. Soud tak toliko nad rámec nezbytného odůvodnění v tomto směru doplňuje, že je shodně s žalovanou přesvědčen, že rovněž dílčí činnosti v rámci odebírání a odesílání odebraných vzorků mohou významně ovlivnit závěry

testování a posuzování v chovech a testačních zařízeních a není tak sebemenšího důvodu je z působnosti § 7 odst. 2 plemenářského zákona vylučovat (srov. dále).

38. Ustanovení § 7 odst. 2 a § 30 odst. 2 plemenářského zákona, ani žádné jiné ustanovení plemenářského zákona ani jiného právního předpisu pak dle přesvědčení soudu neposkytuje oporu pro výklad, že by tyto činnosti mohly být vykonávány osobami, které takovou odbornou způsobilost nevykazují. Žádné z ustanovení rovněž nepředpokládá, že by toto pravidlo nebylo třeba dodržet v případě, kdy jsou osoby vykonávající tyto činnosti podrobeny dohledu jiné osoby, která požadovanou odbornou způsobilostí disponuje. Relevantní právní úprava s institutem použité osoby nedisponující požadovanou kvalifikací podléhající dohledu odborně způsobilé osoby nepočítá a povinnost vyplývající z § 7 odst. 2 plemenářského zákona tedy v uvedeném směru nijak nezmírňuje.
39. Soud přitom nepovažuje výše vyslovené závěry za nepřiměřené a neodůvodněné zásah do postavení oprávněné osoby. Plemenářský zákon v ustanovení § 30 stanoví požadavky na odbornost podle typu odborných činností v různě kvalifikačně, resp. zkušenostně náročných úrovních. Zatímco jako předpoklad pro uznání chovatelského sdružení v § 30 odst. 1 plemenářský zákon uvádí zvýšenou míru kvalifikačních požadavků na odborně způsobilé osoby zahrnující vysokoškolské vzdělání v akreditovaném magisterském nebo doktorském studijním programu v oblasti zemědělství nebo veterinárního lékařství a hygieny anebo biologických věd, pro samotný výkon odborných činností testování a posuzování mléčné užitkovosti koz ve smyslu § 7 odst. 2 a 4 plemenářského zákona postačuje právě toliko kvalifikačně rozvolněný požadavek na středoškolské vzdělání relevantního směru, které lze nadto při absenci takového vzdělání účinně nahradit doloženou nejméně pětiletou praxí v příslušném oboru.
40. Plemenářský zákon tak neomezuje oprávněné osoby ve volbě odborně způsobilých osob výhradně na odborně způsobilé osoby s požadovaným vysokoškolským vzděláním, kterými v projednávaném případě žalobce jistě disponoval, když tyto lze vskutku považovat za jakési odborné garanty činnosti uznaného chovatelského sdružení, nýbrž naopak předpokládal, že odborné činnosti testování a posuzování mléčné užitkovosti koz mohou být vykonávány i osobami splňujícími mírnější kvalifikační požadavky, byť stále ještě odborně zasvěcenými osobami (nikoliv laiky).
41. Tento požadavek pak nelze považovat v žádném ohledu za nepřiměřený. Relevantní ustanovení plemenářského zákona tím v daném ohledu zcela v souladu se smyslem a účelem předmětné regulace vyjadřují zájem na tom, aby byl zajištěn nezkrácený či jinak neznehodnocený průběh testování a následného posuzování mléčné užitkovosti koz. Soud má přitom za to, že zákonodárcem nastavené pravidlo poskytuje zvláště s ohledem na poměry panující v oboru a předpokládatelné lokaci a kompetenční mapu obyvatelstva ve venkovských regionech dostatečný prostor pro osazení těchto pozic osobami s relevantními znalostmi z oboru, jež představují minimální kvalifikační garanci řádného průběhu testování a posuzování mléčné užitkovosti koz. O tom konečně svědčí i samotná skutečnost, že takovými osobami žalobce fakticky disponoval.
42. S ohledem na shora uvedené důvody je zdejší soud přesvědčen, že žalovaná nepochybila, pokud v Napadeném rozhodnutí uzavřela, že žalobce byl povinen při výkonu odborné činnosti testování a posuzování mléčné užitkovosti koz postupovat tak, že tuto činnost zajišťoval přímo prostřednictvím osob splňujících kvalifikační předpoklady ve smyslu shora citovaného § 30 odst. 2 plemenářského zákona. Opačný výklad by ve svém důsledku

pravidlo vyplývající z uvedeného ustanovení plemenářského zákona zcela popíral a odporoval by nejen gramatické, ale i teleologické metodě výkladu § 7 odst. 2 ve spojení s § 30 odst. 2 plemenářského zákona. Soud tedy nemohl námitkám tvořícím samotné jádro žalobní argumentace přisvědčit.

43. Soud se tedy nemohl s žalobcem ztotožnit v závěru, že byl jako podnikatel oprávněn jednotlivé dílčí, byť odborné, činnosti podle plemenářského zákona provádět jinými osobami bez omezení, založeném na soukromoprávní úpravě, tedy že by mohl žalobce k činnostem spadajícím pod testování a posuzování v chovech koz využít svých zaměstnanců, zmocněnců, prokuristů, či dokonce rodinných příslušníků, a to v zásadě bez ohledu na jejich kvalifikaci. Takto benevolentně lze podle přesvědčení soudu přistupovat pouze k těm činnostem podnikatele, které nejsou ze zákona na základě veřejnoprávní regulace svěřovány do rukou odborně kvalifikovaných osob tak, jak je tomu i v případě testování a posuzování mléčné užitkovosti koz. Specialita této veřejnoprávní regulace tedy závěr zastávaný žalobcem vylučuje. Dle stanoviska soudu je tomu tak zcela v souladu s cílem, jímž je naplnění veřejného zájmu na tom, aby, slovy § 1 odst. 3 plemenářského zákona, činnost v rámci jím pokrývaných vztahů byla, za podpory ze státních prostředků, nástrojem pro zvelebování populací zvířat a zachování jejich genetické rozmanitosti.
44. Soud tedy v návaznosti na výše uvedené podotýká, že plemenářský zákon stanoví jako jeden z nezbytných předpokladů pro uznání uznaného chovatelského sdružení a oprávněné osoby, že taková osoba musí v první řadě disponovat relevantně vysokoškolsky vzdělanými odborně způsobilými osobami, které vskutku nebylo nutné nasazovat pro dílčí činnosti prováděné v rámci testování a posuzování mléčné užitkovosti koz v chovu, byť to není plemenářským zákonem vylučováno. Těmito osobami a jejich „odborným dohledem“ však nelze dle soudu suplovat absentující kvalifikační předpoklady u osob, které oprávněná osoba k činnostem spadajícím pod testování a posuzování v chovech a testačních zařízeních fakticky používá. Žalobci pochopitelně nelze vytýkat, pokud těchto odborných garantů využíval pro dohled nad osobami, které prováděly dílčí úkony v rámci předmětné odborné činnosti testování a posuzování v chovu koz. Nemohl se tak ovšem účinně zbavit právní povinnosti vyplývající z § 7 odst. 2 ve spojení s § 30 odst. 2 plemenářského zákona, tj. povinnosti, aby všechny osoby, jejichž prostřednictvím testování a posuzování mléčné užitkovosti koz zajišťoval, splňovaly přinejmenším kvalifikační předpoklady dle § 30 odst. 2 a 4 plemenářského zákona.
45. Žalované je pak třeba přisvědčit rovněž v navazujícím závěru o porušení povinnosti vyplývající z ustanovení § 32 plemenářského zákona, dle kterého byl žalobce jako oprávněná osoba povinen nejpozději do 1 měsíce ohlásit ministerstvu veškeré změny skutečností uvedených v rozhodnutí o udělení souhlasu. Žalobce ostatně v podané žalobě nezpochybňoval, že by byl povinen podle tohoto ustanovení při změně okruhu osob, jejichž prostřednictvím dle § 7 odst. 2 plemenářského zákona zajišťoval činnosti v rámci testování a posuzování v chovech a testačních zařízeních, postupovat, a svou argumentaci omezovat fakticky pouze na závěr, že osoby identifikované v Opatření kvalifikační požadavky dle § 30 odst. 2 plemenářského zákona splňovat nemusely.
46. Jak vyplývá ze shora uvedených zákonných ustanovení plemenářského zákona, požadavek zajištění výkonu činnosti dle § 7 k tomu odborně způsobilými osobami tvoří jeden z vícera základních předpokladů, na základě nichž Ministerstvo zemědělství jednak uděluje souhlas k výkonu některých odborných činností včetně testování a posuzování mléčné užitkovosti koz, a jednak na základě jejich existence uznává oprávněné osoby (srov. rovněž ustanovení

§ 2 a přílohy č. 1 vyhlášky č. 448/2006 Sb., o provedení některých ustanovení plemenářského zákona, ve znění pozdějších předpisů). Z důvodové zprávy k plemenářskému zákonu se k ustanovení § 3 plemenářského zákona dokonce výslovně uvádí, že „(s)ouhlas ministerstva k výkonu těchto odborných činností bude vázán na splnění podmínek stanovených v příslušných ustanoveních ...(plemenářského) zákona.“

47. Pakliže nastanou jakékoliv změny v okruhu těchto odborně způsobilých osob, je uznané chovatelské sdružení, resp. oprávněná osoba povinna dle § 32 plemenářského zákona nejpozději do jednoho měsíce ohlásit Ministerstvu zemědělství tyto změny spolu s veškerými dalšími změnami skutečností uvedených v rozhodnutích o souhlasu nebo o uznání chovatelského sdružení. Zákonomodárce formulací uvedeného pravidla dle soudu legitimně projevil vůli co nejrychleji podchytit jakékoliv změny ve skutečnostech rozhodných pro vydání předmětných rozhodnutí, majících vliv na plnění povinností dle plemenářského zákona a na naplňování smyslu a účelu dané regulace.
48. Soud pak s ohledem na shora uvedené závěry nepovažoval za potřebné vyjadřovat se k dalším dílčím prvkům žalobní argumentace. Posouzení otázky, zda žalobce vykonává při výkonu činnosti dle § 7 plemenářského zákona veřejnou moc (státní správu) a zda vůči použitým osobám vystupuje v nadřazeném postavení, a s tím souvisejících žalobcem předestřených otázek, totiž není pro posouzení zákonnosti Napadeného rozhodnutí nezbytné. Uvedené závěry žalované netvoří nosné důvody vydání Napadeného rozhodnutí a posouzení jejich správnosti by nebylo způsobilé na shora vyložených závěrech o zákonnosti Napadeného rozhodnutí, resp. o správnosti posouzení klíčové právní otázky žalovanou, ničeho změnit.
49. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. října 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu